

TOM HANKS

O NEZVYČAJNÝCH ĽUĎOCH
A PÍSACÍCH STROJOCH

zopár príbehov

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tom Hanks

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

— ZOPÁR PRÍBEHOV —

Tom Hanks

FOTOGRAFIE
KEVIN TWOMEY

Ljndeni

Copyright © 2017 by Clavius Base, Inc.
Title: Uncommon Type: some stories / by Tom Hanks
Translation © Diana Ghaniová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0641-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0716-9 (1. zverejnenie, 2018)

Pre Ritu a všetky deti

Kvôli Nore

Obsah

TRI VYČERPÁVAJÚCE TÝŽDNE | 11

ŠTEDRÝ VEČER 1953 | 43

PRACOVNÁ CESTA DO MESTA SVETLA | 67

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
PRESTAŇME CHODIŤ OKOLO HORÚCEJ KAŠE | 91

VITAJ NA MARSE | 97

MESIAC NA GREENE STREET | 117

ALAN BEAN PLUS ŠTYRIA | 147

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
NUDA VO VEEKOM JABLKU | 159

KTO JE KTO? | 165

VÝNIMOČNÝ VÍKEND | 189

TOTO SÚ ÚVAHY MÓJHO SRDCA | 225

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM –

NÁVRAT Z CESTY DO MINULOSTI | 243

MINULOSŤ JE PRE NÁS DÔLEŽITÁ | 249

UBYTUJTE SA U NÁS | 287

CHOĎ ZA COSTASOM | 349

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM –

NAŠA „EVANJELISTKA“ ESPERANZA | 381

STEVE WONG JE DOKONALÝ | 387

POĎAKOVANIE | 406

O nezvyčajných ľuďoch
a písacích strojoch

Tri vyčerpávajúce týždne

1. DEŇ

Anna tvrdila, že zmysluplný dar pre MDasha možno zohnať len na jednom mieste – v Antique Warehouse. Nešlo ani tak o obchod so starožitnosťami, ale skôr o burzu, ktorá sa nachádzala v niekdajšom kine Lux. Skôr ako HBO, Netflix a ďalších stosedem nových foriem zábavy spôsobilo krach kina Lux, celé hodiny som sedával v tom nádhernom priestore a sledoval filmy. Teraz ho zapíňajú rady stánkov s vecami, ktoré sa vydávajú za starožitnosti. S Annou sme nakukli do každého.

MDash sa mal stať americkým štátnym občanom, čo pre nás znamenalo rovnako veľa ako preňho. Starí rodičia Steva Wonga získali občianstvo v štyridsiatych rokoch, môj otec v sedemdesiatych rokoch utiekol zločineckým východoeurópskym socialistom a Annini predkovia sem kedysi dávno preveslovali cez severný Atlantik, lebo chceli vyplieniť všetko, čo sa v Novom svete dalo. V Anninej rodine sa hovorí, že pristáli na ostrove Martha's Vineyard.

Mohammed Dayax-Abdo sa mal už čoskoro stať ozajstným Američanom, takže sme mu chceli kúpiť nejaký vintage *objet de patriot*, ktorý by predstavoval minulosť a atmosféru jeho novej krajiny. Starý detský vozík značky Radio Flyer v druhom stánku bol podľa mňa dokonalý. „Keď sa mu narodí americké deti, môže im ho darovať,“ povedal som.

Anna však nemienila kúpiť prvú starožitnosť, na ktorú sme natrafili, a tak sme hľadali ďalej. Vybral som teda americkú vlajku so štyridsiatimi ôsmimi hviezdčkami zo štyridsiatych rokov. Vlajka bude MDashovi pripomínať, že jeho adoptívna krajina sa ustavične rozvíja a dobrí ľudia si na jej plodných pláňach dokážu nájsť svoje miesto, rovnako ako sa na modrom poli nad červenými a bielymi pásikmi vždy nájde miesto pre ďalšie hviezdčky. Anna súhlasila, ale hľadala ďalej. Chcela zohnať niečo oveľa výnimočnejšie. Niečo jedinečné. Po troch hodinách sa rozhodla, že detský vozík značky Radio Flyer je predsa len dobrý nápad.

Nasadli sme do môjho VW minibusu. Keď sme vychádzali z parkoviska, vonku sa rozpršalo. Cestou domov sme museli ísť pomaly, lebo mám také staré stierače, že po nich na prednom skle zostávala voda. Búrka pokračovala dlho do noci, a tak sa Anna rozhodla, že nepôjde domov, ale zostane u mňa. Začala si púšťať mamine staré kazety (ktoré som nahral na cédečká) a nadechýnala sa jej eklektickým vkusom, ktorý siahal od The Pretenders cez The O'Jays až po Taj Mahal.

Keď sa ozvali prvé tóny piesne *Real Wild Child* od Iggyho Popa, opýtala sa: „Nemáš nejakú hudbu z posledných dvadsiatich rokov?“

Prichystal som burritos s bravčovým mäsom. Anna pila víno,

ja pivo. Založila oheň v mojej Franklinovej peci a vyhlásila, že sa cíti ako osadníčka v prérii. Sedeli sme na pohovke a vonku sa stmievalo. Miestnosť osvetľoval iba oheň a displej prehrávača, na ktorom sa mihali zelené, oranžové a občas aj červené svetielka symbolizujúce hlasitosť. Kdesi v dialke sa zablysko.

„Vieš čo?“ prihovorila sa mi. „Je nedeľa.“

„Viem,“ odvetil som. „Žijem prítomnosťou.“

„A za to ťa obdivujem. Si múdry. Starostlivý. A pohodlný, ba priam až lenivý.“

„Prešla si od komplimentov k urážkam.“

„Zmeň *lenivý* na *letargický*,“ poradila mi a odchlipla si vína. „Ide o to, že sa mi páčiš.“

„Aj ty sa mi páčiš.“ Uvažoval som, či náš rozhovor niekam smeruje. „Flirtuješ so mnou?“

„Nie,“ odvetila. „Vyštartovala som po tebe. A to je niečo celkom iné. Flirtovať je ako chytať ryby. Možno sa chytíš, možno nie. Keď po tebe vyštartujem, mám väčšiu nádej, že sa niekam dostanem.“

Mali by ste vedieť, že s Annou sa poznáme už od strednej školy (St. Anthony's School. Do toho, Križiaci!). Nikdy sme spolu nechodili, ale boli sme v tej istej partii a mali dobrý vzťah. Po výške som sa niekoľko rokov staral o mamu, potom som sa stal realitným maklérom a chvíľu sa tváril, že si zarábam na realitnom trhu. Jedného dňa vošla do mojej kancelárie, lebo si potrebovala prenajať priestory pre svoje grafické štúdio a ja som bol jediný realiták, ktorému dôverovala, lebo som kedysi chodil s jej kamoškou, a keď sme sa rozišli, nezachoval som sa ako kretén.

Anna bola ešte vždy veľmi pekná. Zachovala si štíhlu šlachovitú postavu triatlonistky, ktorou kedysi naozaj bola. Celý

deň som jej ukazoval priestory na prenájom, no ani jeden z nich sa jej ktovie prečo nepozdával. Bolo vidieť, že je rovnako ambiciózna, sústredená a napätá ako na strednej. Všímala si aj tie najmenšie podrobnosti. Nenechala kameň na kameni. Nič nezostalo nepreskúmané, nezaznamenané a nenahradené, ak to bolo treba nahradiť. Dospelá Anna bola vyčerpávajúca. Dospelá Anna nebola môj typ o nič viac ako tínedžerka Anna.

Čudné, že sa z nás stali takí dobrí kamaráti. Boli sme si oveľa bližší ako v detstve. Osobne som jedným z tých osamelých leňochov, čo dokážu celý deň nič nerobiť, a predsa majú pocit, že nepremrhali ani sekundu. Len čo som predal mamin dom a všetky peniaze vrazil do investícií, vykašlal som sa na svoje akože podnikanie a začal si užívať ten najlepší život. Stačí mi kopa špinavej bielizne a hokejový zápas na kanáli NHL, a som vybavený na celé popoludnie. Zatiaľ čo ja rozjímam nad bielou a farebnou bielizňou, Anna stihne obložiť sadrokartónom celé podkrovie, vyplniť si daňové priznanie, pripraviť domáce cestoviny a založiť burzu oblečenia na internete. Spáva len útržkovito od polnoci do skorého rána, a predsa má dosť energie, aby vydržala ísť naplno celý deň. Ja spím ako zabitý, kým ma niekto nezobudí, a každý deň o pol tretej si trocha zdriemnem.

„Teraz ňa pobozkám.“ Anna urobila presne to, čo povedala.

Nikdy predtým sme sa nebozkávali. Zakaždým sme sa len objali a dali si pusu na líce. V tú noc mi ponúkala celkom inú verziu seba samej. Zmätene som stuhol.

„Hej, uvoľni sa,“ zašepkala a objala ma okolo krku. Voňala nádherne a chutila ako víno. „Je sviatok. Deň odpočinku. Nebudeš pracovať.“

Znova sme sa pobožkali. Tentoraz som už bol pokojný a aktívny účastník. Pritiahol som si ju bližšie.

Privinuli sme sa k sebe. Perami sme sa navzájom poštekli na krku, a potom sme sa opäť pobožkali na ústa. Takto som sa s nikým nebozkával už takmer rok, odkedy sa so mnou rozšla moja zlá frajerka Mona, ktorá mi navyše ukradla peniaze z peňaženky. (Mona mala veľa zlých vlastností, ale v bozkávaní bola úžasná.)

„To je ono, zlato,“ vzdychla si Anna.

„Šabat šalom,“ zamrmlal som. „Mali sme to urobiť už dávno.“

„Podľa mňa by sme si mohli chvíľu užívať vzájomné dotyky,“ zašepkala. „Vyzleč sa.“

Vyzliekol som sa. A keď sa vyzliekla aj ona, bol som stratený.

2. DEŇ

V pondelok ráno som mal na raňajky pohánkové palacinky, chorizo, veľkú misu bobuľovitého ovocia a filtrovanú kávu. Anna si dala bylinkový čaj, ktorý sa už dávno povaloval v skrini, a za misku orieškov, ktoré si nasekala sekáčikom na mäso. Napokon si odrátala osem čučoriedok, ktorými zavřila svoje výživné raňajky. Nemal by som prezrádzať, že pri raňajkách sme na sebe nemali vôbec nič, lebo budeme pôsobiť ako dáki nudisti, ale pravdou je, že z postele sme vyliezli bez najmenších zábran.

Keď sa chystala do práce, oznámila mi, že sa prihlásime na kurz potápania.

„My?“ opýtal som sa.

„Hej. Urobíme si certifikát,“ odvetila. „A musíš si zohnať nejaký úbor na cvičenie. Tepláky a bežecké tenisky. Choď do

obchodu Foot Locker v obchodnom centre Arden Mall. Potom sa zastav u mňa v kancelárii a pôjdeme spolu na obed. Prines vozík a vľajku pre MDasha, aby sme ich mohli zabaliť.“

„Dobre,“ povedal som.

„Dnes večer u seba doma niečo uvarím, pozrieme si nejaký dokument, a potom pôjdeme do postele a budeme robiť presne to, čo sme robili včera.“

„Dobre,“ zopakoval som.

3. DEŇ

Anna ma nakoniec vzala do obchodu Foot Locker, kde ma prinútila vyskúšať si päť rôznych párov tenisiek (dohodli sme sa na cross teniskách) a štyri druhy teplákových súprav (značky Nike). Potom sme nakúpili nejaké jedlo a nápoje na večierok, ktorý chcela Anna usporiadať pre MDasha. Vyhlásila, že taká akcia sa môže uskutočniť len u mňa doma.

Zhruba napoludnie stál MDash na štadióne v dave tisícšesťsto budúcich Američanov, ktorí so zdvihnutou pravicom prisahali vernosť Amerike. Išlo o nových občanov, čo budú zachovávať, ochraňovať a brániť dokument, ktorý teraz považovali za *svoju* ústavu rovnako ako prezident Spojených štátov amerických. Steve Wong, Anna a ja sme sedeli na tribúne a sledovali proces udeľovania občianstva zástupu imigrantov s pokožkou všetkých možných farieb a odtieňov. Bol to úžasný pohľad a všetci traja sme sa rozcítili. Najviac Anna. Plakala s tvárou ukrytou na mojej hrudi.

„To... je... nádhera,“ vzlykala. „Bože... Milujem... túto krajinu.“

Tí MDashovi kolegovia z obchodu Home Depot, ktorí si našli čas, prišli ku mne domov s kopou lacných amerických vlajočiek kúpených so zamestnaneckou zľavou. Steve Wong zapojil karaoke stroj, a potom sme nútili MDasha, aby spieval songy, v ktorých sa spomínala „Amerika“.

American Woman. American Girl. Spirit of America od Beach Boys je v skutočnosti o aute, ale aj tak musel tú pieseň zaspievať. Do detského vozíka sme nasypali ľad a šiesti z nás zapichli vlajku do zeme, akoby sme boli mariňáci na ostrove Iwó-džima, pričom MDash stál celkom vpredu.

Večierok trval dlho do noci, až sme napokon zostali len štyria. Sledovali sme východ mesiaca a počúvali trepot vlajky vo vetre. Otvoril som si ďalšie pivo z ľadovej kaše vo vozíku, a vtom mi Anna vzala plechovku z ruky.

„Stačilo, zlato,“ povedala. „Len čo tí dvaja odídu, budeš potrebovať všetky svoje schopnosti.“

O hodinu sa Steve Wong a MDash pobrali na odchod. Nový americký občan si pospevoval *A Horse with No Name* (od kapely America). Len čo Stevovo auto vyšlo z príjazdovej cesty, Anna ma chytila za ruku a odviedla do záhrady. Na mäkkú trávu poukladala vankúše, ľahli sme si, začali sa bozkávať a potom – nuž, potom som otestoval svoje schopnosti.

4. DEŇ

Anna si ide zabehať, vždy keď dokáže do štyridsiatich minút nasúkať zopár kilometrov, a tento zvyk sa rozhodla nanútiť aj mne. Vzala ma na jeden zo svojich okruhov – na strmý chodníček okolo Vista Point – a vyhlásila, že to mám skúsiť. Ona

vraj pôjde napred a stretne sa, keď sa bude vracaf, lebo by som s ňou aj tak nevládal držaf krok.

Cvičenie vnímam len ako možnosť. Občas sa na starom bicykli s tromi rýchlostnými stupňami odveziem do Starbucksu alebo si zahrám disc golf (kedysi som bol v lige). V to ráno som fučal po prašnej ceste v nových teniskách (poznámka: nabadúce by som si mal kúpiť o pol čísla väčšie). Anna bola tak ďaleko predo mnou, že som ju ani nevidel. Krv sa mi valila do celého tela s nezvyčajnou zlosťou. Krk a plecía mi stuhli a v hlave mi dunelo. Keď sa Anna vracala z Vista Pointu, tlieskala rukami.

„To je ono, zlato!“ zakričala, keď ma míňala. „Snaha sa cení!“

Obrátil som sa a nasledoval ju. „Bolia ma stehná!“

„Vzdorujú,“ zakričala cez plece. „Po čase sa poddajú!“

Kým som bol v sprche, Anna mi zreorganizovala kuchyňu. Zdalo sa jej, že hrnce a pokrievky mám v nesprávnych skrinkách, a chcela vedieť, prečo mám zásuvku na príbor tak ďaleko od umývačky riadu. Nemal som na to odpoveď. „Podíme. Na prvú lekciu potápania nesmieme meškať.“

Škola potápania páchla neoprénovými kombinézami a chlórovým bazénom. Vyplnili sme dokumenty a dostali pracovné zošity, ktoré sme si mali preštudovať, rozvrh hodín teórie a možnosti termínov, kedy by sme chceli absolvovať skúšky na otvorenom mori. Anna ukázala na nedeľu o štyri týždne a na mieste nám rezervovala miesta na lodi.

Zašli sme do Viva Verde Salad Café na obed, ktorý pozostával z rôznych druhov šalátov a prílohy, ktorou bol tiež šalát. Potom som si chcel ísť domov zdriemnuť, ale Anna vyhlásila, že potrebuje, aby som jej pomohol presunúť zopár vecí

u nej doma, lebo to už dlhšie odkladá. Vôbec to nebola pravda. V podstate to bola lož. V skutočnosti totiž chcela, aby som jej pomohol vytapetovať halu a pracovňu, čo znamenalo, že som musel presunúť počítač, tlačiareň, skenery a iné grafické zariadenia, a potom som jej celé popoludnie robil poskoka.

V ten deň som sa domov už nevrátil. Navečerali sme sa u nej (mali sme vegetariánske lazane so zeleninou) a pozreli si film na Netflixe o inteligentných ženách s idiotskými frajerami.

„Aha, zlato,“ vyhlásila Anna. „To je o nás dvoch!“ Vzápätí mi s chichotom siahla do nohavíc, ani ma nepobozkala. Buď som bol ten najšťastnejší chlap na svete, alebo ma skrátka využívala. Správnou odpoveďou som si nebol istý, ani keď ma pustila do svojich nohavičiek.

5. DEŇ

Anna musela odísť do kancelárie. Zamestnáva štyri seriózne ženy a stážistku – stredoškolačku zo znevýhodneného prostredia. Minulý rok sa jej podarilo podpísať zmluvu o poskytovaní grafických služieb s vydavateľstvom učebníc, takže mala stabilnú prácu, no nudnú ako tapetovanie. Povedal som jej, že idem domov.

„Prečo?“ opýtala sa. „Dnes predsa nemáš nič na práci.“

„Pôjdem si zabehať,“ vymyslel som si v tej chvíli.

„To je ono, zlato,“ pochválila ma.

Šiel som domov, obul si tenisky a prebehol sa po okolí. Pán Moore, policajt vo výslužbe, s ktorým mám spoločný zadný plot, ma uvidel bežať okolo. „Čo to do vás vošlo, dočerta?“ zakričal za mnou.

„Je za tým žena!“ odvetil som popravde, a hneď sa mi trocha uľavilo. Keď muž myslí na ženu a teší sa, ako jej povie, že si bol zabehať, očividne sa s ňou ocitol vo vzťahu.

Áno. Mal som frajerku. Frajerka na človeku zmení všetko od topánok, v ktorých cvičí, až po účes (v tejto oblasti sa Anna realizovala hneď na druhý deň rovno pred mojím holičom) – a ja som zmenu potreboval. Telo sa dalo oklamať adrenalinom spojeným s naším vzťahom, takže som zabehol viac, ako som zniesol.

Anna mi zavolała presne vo chvíli, keď som sa vzdal pomyslenia na spánok. Lýtka som mal tvrdé ako plechovky od piva. Povedala mi, že mám skočiť k jej akupunkturistovi. Vraj mu brnkne, aby sa na mňa hneď pozrel.

East Valley Wellness Oasis sa nachádza v minimalistickej administratívnej budove s podzemným parkoviskom. Šoférovať minibus bez posilňovača riadenia do zákrut vedúcich čoraz nižšie do podzemia sa nezaobišlo bez fyzickej námahy. Kým som zistil, ktorým z mnohých výťahov sa odtiaľ dostanem, poriadne som si potrápil mozog. A keď som napokon našiel miestnosť 606-W, musel som vyplniť päťstranový dotazník o svojom životnom štýle. Celý čas som sedel pri fontánke, ktorej elektrická pumpa prehlušila aj zurčanie samotnej vody.

Stotožňujete sa s metódou vizualizácie? Jasnú, prečo nie? Ste otvorený riadenej meditácii? Určite mi nijako neublíži. Vysvetlite, prečo ste vyhľadali pomoc. Prosím, buďte konkrétny. Moja frajerka mi povedala, aby som sem dovliekol svoje úbohé unavené stuhnuté svaly na nohách, ktoré túžia po slobode.

Odvzdal som odpovede a čakal. Chlapík v bielom plášti

napokon vyvolal moje meno a vzal ma na ošetrovňu. Kým som sa vyzliekol do trenírok, čítal si môj dotazník.

„Anna vravela, že vás bolia nohy,“ prehodil. Anne sa venoval už tri roky.

„Áno,“ prisvedčil som. „Hlavne lýtka, ale aj ďalšie moje svaly vzdorujú.“

„Podľa tohto,“ poklopkal po papieroch, „je Anna vaša frajerka.“

„Je to novinka,“ odvetil som.

„Veľa šťastia. Lahnite si na brucho.“ Keď do mňa napichal ihly, celé telo ma štekľilo a lýtka sa mi neovládateľne triasli. Pred odchodom z miestnosti mi na obrovskom prehrávači pustil cédečko s riadenou meditáciou. Ženský hlas mi prikázal, aby som si vyprázdnil myseľ a sústredil sa na rieku. Zhruaba pol hodiny som sa celkom snažil. Najradšej by som zaspal, ale nemohol som, lebo som mal v tele napichané ihly.

Anna ma čakala u mňa doma. Uvarila nám večeru z listovej zeleniny so semienkami a ryžou farby hlíny. Potom mi pomasírovala nohy tak silno, až som sa stráhal od bolesti. Napokon vyhlásila, že päť nocí po sebe sa s nikým nemilovala od výšky, ale rada si to zopakuje.

6. DEŇ

Budík v mobile nastavila na 5:45, lebo v ten deň mala veľa práce. Vyhnala z postele aj mňa, dopriala mi jednu šálku kávy a potom ma prinútila obliecť sa športovo.

„Ešte vždy ma bolia lýtka,“ povedal som jej.

„Len preto, lebo si nahováraš, že ťa bolia,“ odvetila.

„Dnes ráno si nechcem ísť zabehať,“ namietol som.

„Smola, zlato.“ Hodila mi tepláky.

Vonku bolo chladno a hmlisto. „Dokonalé počasie na beh,“ rozplývala sa. Rovno na prízjazdovej ceste ma prinútila napodobňovať ju počas dvanásťminútového strečingu. Na mobile si nastavila stopky, ktoré každých tridsať sekúnd hlasno cinkli. Musel som sa udržať v dvadsiatich štyroch pozíciách. V každej som si natiahol nejakú šľachu alebo sval, v každej som sa sfíhal od bolesti. Celý čas som nahlas nadával a krútila sa mi hlava.

„To je ono, zlato,“ pochválila ma. Potom mi vysvetlila, akou trasou sa prebehne po okolí. Ona si dá dva okruhy, ja jeden. Keď som bežal okolo domu pána Moora, práve si šiel po noviny.

„To bola vaša žena? Tá, čo tadiaľto bežala pred chvíľou?“ zakričal za mnou. Nevládal som sa nadýchnuť, a tak som len prikývol. „Čo na vás vidí, dočerta?“

O niekoľko minút ma Anna obehla a plesla ma pritom po zadku. „To je ono, zlato!“

Keď sa vrátila, už som bol doma v sprche. Dlhو sme sa bozkávali a navzájom sa dotýkali na tých najúžasnejších miestach. Vysvetlila mi, ako jej mám umyť chrbát, a dodala, že na obed mám za ňou prísť do kancelárie, aby sme sa spolu mohli pustiť do nášho potápačského pracovného zošita. Ja som ho ešte ani nezačal čítať, ona už mala vyplnenú polovicu úloh. Doteraz neviem, kedy si naň našla čas.

Popoludní som sa ponevierať po Anninej kancelárii. Vyplnil som test s výberom možností, týkajúci sa potápačského výstroja a jeho použitia, prezrel si zopár realitných ponúk

(ešte vždy ma to zaujíma) a napokon som sa snažil zabávať ženy, ktoré sa skláňali nad svojimi grafikami. Márne. Anna zatiaľ absolvovala dlhý konferenčný hovor s klientom z Fort Worthu v Texase, navrhla nové titulné strany na sériu učebníc, urobila korektúru troch projektov, pomohla svojej stážistke zo znevýhodneného prostredia s úlohou z geometrie, upratala skrinku s kancelárskymi potrebami a vyplnila druhú polovicu potápačských úloh. Ešte sme nemali ani prvú hodinu teórie.

V skutočnosti o nič nešlo. Boli sme tam jediní. Pozerali sme videá o úžasnom podmorskom svete a potom sme šli do bazéna. Stáli sme na plytkom konci a náš inštruktor Vin nám vysvetľoval, z čoho všetkého sa skladá prístroj na dýchanie pod vodou. Trvalo to dosť dlho – najmä preto, lebo Anna mala najmenej päť otázok ku každej časti výstroja. Napokon nám Vin povedal, aby sme si vložili do úst regulátor, kľakli si na kolená, ponorili sa pod hladinu, vdýchli vzduch pod tlakom s kovovou pachuťou a vydýchli bublinky. Hodina sa skončila kondičným testom, ktorý spočíval v tom, že sme mali zaplávať desať dĺžok. Anna sa vrhla do vody ako olympionička a o pár minút už bola vonku z bazéna a utierala sa. Ja som plával prsia pomalým tempom a v našich pretekoch som skončil druhý s poriadnym oneskorením.

Potom sme sa odviezli do obchodného centra East Village Market Mall, kde sme sa mali stretnúť so Stevom Wongom a MDashom. Chceli sme zájsť na mliečny koktail do Ye Olde Sweet Shoppe. Anna si dala bezmliečny jogurt bez cukru, ale zato s popraškom ozajstnej škorice. Pochutnávali sme si na našich dobrotách, a vtom ma Anna chytila za ruku. Toto láskyplné gesto nezostalo bez povšimnutia.

V tú noc sme šli k nej. Už sme ležali v posteli a Anna si pred spaním ako vždy čítala poznámky v iPade, keď mi prišla esemeska od Steva Wonga.

SWong: Klátiš A.???

Nafukal som odpoveď.

Moonwalker7: Čo ťa do toho?

SWong: Áno/Nie?

Moonwalker7: 😊

SWong: Si sa zbláznil???

Moonwalker7: 🛩️ 🧑🏻 🚀 🎯 🏹 !! 🏁 😊

Vtedy sa do rozhovoru zapojil aj MDash.

TVÁRAMERIKY: 😬

Moonwalker7: Zviedla ma.

TVÁRAMERIKY: „Keď kuchári trtkajú, jedlo prihorí.“

Moonwalker7: Hovorí kto? Dedinský šaman?

TVÁRAMERIKY: „Keď tréneri trtkajú, tím prehrá.“

Vince Lombardi

A takto to pokračovalo. Steve Wong a MDash boli presvedčení, že z môjho vzťahu s Annou nevzide nič dobré. Škoda! V tú noc sme sa na seba s Annou vrhli ako kuchári v Green Bay vo Wisconsinse, odhodlaní navzájom sa uspokojiť.

7. DEŇ

„Nemali by sme sa porozprávať o našom vzťahu?“

Tú otázku som položil ja. Stál som v Anninej kuchynke. Práve som vyšiel zo sprchy zabalený iba v uteráku. Čakal som, kým mi jej švajčiarsky kávovar pripraví ranný elixír. Anna sa zobudila pred hodinou a pol a už mala na sebe športový úbor. Našťastie, tenisky zostali u mňa doma, takže ma nečakal žiadny maratón.

„Chceš sa porozprávať o našom vzťahu?“ opýtala sa a utrela zopár zrníčok kávy, ktoré zostali na jej chirurgicky čistej kuchynskej linke.

„Tvoríme pár?“ opýtal som sa.

„Čo myslíš ty?“ odpovedala otázkou.

„Považuješ ma za svojho frajera?“

„Považuješ ma za svoju frajerku?“

„Povie aspoň jeden z nás oznamovaciu vetu?“

„Odkiaľ to mám vedieť?“

Sadol som si a odchlípol si z kávy, ktorá sa mi zdala prisilná. „Môžem si dať do nej mlieko?“ opýtal som sa.

„Myslíš, že to svinstvo ti prospeje?“ Podala mi fľaštičku s mandľovým mliekom bez konzervačných látok, ktoré treba spotrebovať v priebehu niekoľkých dní. Predáva sa síce pod názvom „mlieko“, ale v skutočnosti sú to orechy v tekutom stave.

„Mohla by si kúpiť normálne mlieko, aby som si ho mohol dať do kávy?“

„Prečo si taký náročný?“

„Máš pocit, že chceť mlieko je veľký nárok?“

S úsmevom mi vzala tvár do dlaní. „Myslíš, že si pre mňa ten pravý?“

Pobozkala ma. Chcel som predniesť oznamovaciu vetu, ale sadla si na mňa a rozhalila mi uterák. V to ráno si nešla zabehať.

8. – 14. DEŇ

Byť Anniným frajerom bolo ako absolvovať výcvik v americkom námorníctve a popritom na plný úväzok pracovať v sklade Amazonu v severnej Oklahome počas sezóny tornád. Každý deň sa v každom okamihu niečo dialo. Môj popoludňajší spánok sa stal minulosťou.

Pravidelne som cvičil. Ráno som si šiel zabehať, na hodinách potápania som plával, pol hodiny som sa naťahoval ako na joge a začal s Annou chodiť na spinning, ktorý bol taký náročný, že som sa povracal. V jednom kuse sme niečo vybavovali. Nešlo však o položky zo zoznamu povinností alebo z nákupnej aplikácie, ale o náhle *ad hoc* záležitosti, ktoré nemali konca. Ak práve nebola v práci, necvičila alebo ma neunavovala v posteli, ustavične niečo vyrábala, hľadala, vypytovala sa, čo sa nachádza na sklade, odviezla sa na dražbu pozemku na druhom konci mesta alebo skočila do Home Depotu a požiadala Steva Wonga o pásovú brúsku určenú pre mňa, lebo môj piknikový stôl zo sekvojového dreva stojaci v záhrade bolo treba vybrúsiť. Každý deň som celý deň poslúchal jej príkazy, ktoré zahŕňali aj presné pokyny pri šoférovaní.

„Na nasledujúcej križovatke zaboč doľava. Nechoď tadiaľto. Chod' po Webster Avenue. Prečo teraz ideš doprava? Nechoď popri škole! Už budú tri hodiny! Decká práve končia!“

Pre Steva Wonga, MDasha a mňa zorganizovala horolezeckú ukážku v novootvorenom centre, kde sa nachádzala nielen lezecká stena, ale aj umelá rieka, na ktorej sme si mohli vyskúšať rafting na divokej vode, a parašutistická miestnosť s obrovským ventilátorom, ktorý fúkal tak silno, že zákazníci v helmách si mohli užiť simulovaný voľný pád. Treba dodávať, že za jediný večer sme my štyria vyskúšali všetko? Boli sme tam až do záverečnej. Steve Wong a MDash sa po celom dni strávenom v unisex zásterách s logom Home Depotu konečne zasa cítili ako ozajstní muži. Ja som bol vyčerpaný, lebo Anninmu preťaženému programu som sa podriadoval už oveľa dlhšie ako oni. Potreboval som si pospať.

Zostalo nám trocha času na proteínové občerstvenie v Energy Stande. Anna si odskočila na toaletu.

„Aké to je?“ opýtal sa MDash.

„Čo aké je?“ nechápal som.

„Byť s Annou. Veľká láska. Až pod vami posteľ praská.“

„Zvládaš to?“ vyzvedal Steve Wong. „Vyzeráš vyčerpane.“

„Práve som vyskúšal zoskok voľným pádom.“

MDash odhodil nedojedenú polovicu proteínovej tyčinky do koša. „Predtým som si pri pohľade na teba zakaždým pomyslel, ako dobre si si všetko zariadil. Máš svoj pekný malý domček so záhradkou, pracuješ iba sám pre seba, môžeš zahodiť hodinky, lebo nikdy nemusíš nikde byť. Pre mňa si zosobňoval Ameriku, v akej raz chcem žiť. Teraz sa klanáš panovačnej dáme. Žiaľ.“

„Naozaj?“ vyhrkol som. „Žiaľ?“

„Povedz mu to príslovie, čo si spomínal aj mne,“ ozval sa Steve.

„Zasa niečo, čo si sa naučil od dedinského šamana?“ prehodil som.

„Od dedinského učiteľa angličtiny,“ odvetil MDash. „Ak chce loď oboplávať Zem, potrebuje iba plachtu, kormidlo, kompas a hodinky.“

„Múdre slová z vnútrozemskej krajiny,“ usúdil som. MDash vyrastal v subsaharskej oblasti.

„Anna je kompas,“ vysvetľoval MDash. „Ty predstavuješ hodinky, ale keďže držíš krok s ňou, znamená to, že nie sú natiahnuté. Správny čas ukazuješ iba dvakrát denne. Nikdy nezistíme, kde sa nachádzame.“

„Nemyslíš, že Anna je plachta?“ opýtal som sa. „Prečo nemôžem byť kormidlo a Steve kompas? Tejto analógii vôbec nerozumiem.“

„Preložím ti to do jazyka, ktorý pochopíš,“ ponúkol sa Steve. „Sme ako postavy v televíznom programe s dôrazom na rôznorodosť hereckého obsadenia. Afričan, to je on. Aziat, to som ja. Belošký kríženec, to si ty. A ešte Anna, silná a odhodlaná žena, ktorá by nikdy nedovolila, aby ju definoval muž. Váš vzťah je ako príbeh z jedenástej sezóny seriálu, keď sa nás stanica snaží udržať pri obrazovkách.“

Pozrel som na MDasha.

„Chápeš túto popkultúrnu metaforu?“

„Zhruba. Mám káblovku.“

„My štyria,“ vysvetľoval Steve, „sme dokonalý štvorec. Váš vzťah s Annou naruší rovnováhu.“

„Ako?“

„Anna sa postará, aby sa v našom živote ustavične niečo dialo. Len sa na nás pozri. Je takmer poľnoc, a my sme dote-

raz ložili, raftovali a skákali. Za normálnych okolností by som cez týždeň nič také neskúšal. Anna je našim katalyzátorom.“

„Využil si plachetnicu, televízny seriál, geometriu a chémiu, aby si mi vysvetlil, prečo sa s ňou nemám stretávať, ale aj tak ti nerozumiem.“

„Predpovedám slzy,“ ozval sa MDash. „Tebe, Anne, nám všetkým. Z očí nám budú tiecť slzy.“

„Počúvajte.“ Odtisol som proteínový čokoládový koláčik, ktorý chutil ako normálny čokoládový koláčik. „Vzťah s mojou frajerkou sa vyvinie jedným z týchto smerov. Áno, s frajerkou.“ Úkosom som pozrel na Annu. Stála dosť ďaleko a zhovárala sa so zamestnancom za pultom s nápisom *Investujte do dobrodružstva!*

„Prvý smer, vezmeme sa, budeme mať deti a vy dvaja im pôjdete za krstných otcov. Druhý, rozídeme sa na verejnosti a začneme sa navzájom obviňovať. Obaja sa budete musieť postaviť na niečiu stranu: buď sa budete naďalej kamarátiť so mnou, alebo pôjdete proti zavedeným rodovým pravidlám a budete sa naďalej priateliť so ženou. Tretia možnosť, zoznámi sa s niekým iným a rozíde sa so mnou. Stane sa zo mňa sklúčený skrachovanec, no nevravím, že už ním nie som. Štvrtá, rozídeme sa v priateľskom duchu a po vzore televíznych seriálov sa dohodneme, že budeme kamaráti. Zostanú nám len spomienky na horolezectvo a podobné záležitosti, a ešte na ten najlepší sex v mojom živote. Všetko však zvládneme, lebo sme už veľkí dospeláci. A priznajte sa, keby si Anna chcela užiť s jedným z vás, ako si užíva so mnou, boli by ste za.“

„A ty by si nám predpovedal slzy,“ dodal Steve Wong.

V tej chvíli sa vrátila Anna. S úsmevom na perách mávala hrubou lesklou farebnou brožúrou. „Hej, chalani!“ vyhlásila. „Pôjdeme do Antarktídy!“

15. DEŇ

„Potrebujeme ten správny výstroj.“ Anna vložila do hrnčeka s horúcou vodou vrecúško čaju značky Rainbow Tea Company. Na sebe mala športový úbor a ja som si práve obúval tenisky. „Dlhé spodky. Nepremokavé bundy s kapučnou. Flisové mikiny. Vodeodolné topánky. Turistické palice.“

„Rukavice,“ dodal som. „A čiapky.“ Od výletu do Antarktídy nás delili tri mesiace, viacero časových pásem a tisícky kilometrov, no Anna sa už prepla do režimu plánovania. „Nebude na južnom póle leto?“ opýtal som sa.

„Až na pól sa nedostaneme. Možno po polárny kruh, ale len ak s nami bude spolupracovať počasie a more. Aj tak tam bude mrazivo a veterno.“

Vyšli sme na trávnik pred môj dom a štyridsať minút sme sa naťahovali. Vyskúšali sme polohu psa aj kobry a celí sme sa zamočili od rannej rosy. Cink! zazvonil mobil a ja som sa zohol a snažil sa čelom dotknúť kolien. Nepodarilo sa.

Anna sa dokázala poskladať ako kartový stolík. „Nezabúdaj, že astronauti z *Apolla* šli na Antarktídu študovať sopky,“ povedala. Vedela, že ma zaujíma všetko, čo nejako súvisí s vesmírom, ale netušila, ako dobre sa v tom vyznám.

„Cvičili na Islande, mladá dáma. Ak raz nejaký astronaut zablúdil na južný pól, určite dávno po tom, ako odišiel do dôchodku po tom, čo porazil smrť v rakete NASA a navždy zme-

nil chod ľudských dejín.“ Cink! Pokúsil som sa chytiť členkov a natiahol som si pritom moje úbohé lýtko.

„Uvidíme tučniaky, veľryby a vedecké stanice,“ vyhlásila Anna. „Aj B pätnásť K.“

„Čo je B pätnásť K?“

„Ľadovec veľký ako Manhattan. Je taký obrovský, že sa dá pozorovať cez satelit. V roku dvetisíctri sa odlomil od Rossovoho šelfového ľadovca a sám sa pohybuje okolo Antarktídy proti smeru hodinových ručičiek. Ak bude pekné počasie, môžeme si objednať helikoptéru a pristáť na ňom!“

Cink! To bola posledná poloha. Anna sa pustila do behu. Snažil som sa s ňou držať krok, ale nemal som šancu, lebo bola nabudená z toho ľadovca.

Keď som klusal popri dome pána Moora, práve nastupoval do auta s cestovným pohárom na kávu v ruke. „Pred chvíľou tadiaľto bežala vaša priateľka. Je rýchla ako blesk.“

Po sprche a raňajkách, ktoré pozostávali zo špaldových hriankov s avokádom, Anna vytiahla pásovú brúsku, ktorú kúpila od Steva Wonga, a začala ňou brúsiť môj piknikový stôl. Pridal som sa k nej s brúsnym papierom.

„Keď ho zbrúsime, musíš ho znova natrieť. Máš doma farbu?“ Mal som. „Do večera by si mal byť hotový. Potom príď ku mne. Čaká nás spoločná večera a sex.“

Fajn, pomyslel som si.

„Teraz musím ísť do práce.“ Pred odchodom ma upozornila na ďalšie drevené predmety, ktoré bolo treba obrúsiť a natrieť farbou: lavičku, zadné dvere do kuchyne a starý prístrešok, kde som mal kosačku a športové vybavenie. Zvyšok dňa som strávil prácou.

Keď mi Anna poslala esemesku, bol som celý spotený, zaprášený a flakatý od farby.

AnnaGraphicControl: Večera o 15 minút.

Prišiel som k nej o pol hodiny, ale ešte som sa potreboval osprchovať. Najedli sme sa v obývačke (dali sme si veľké porcie vietnamskej polievky pho) a pozreli si dve epizódy *Našej zamrznutej planéty* na Blu-ray diskoch. Za viac ako tri hodiny sme sa dozvedeli všetko možné o tučniakoch čiapočkatých a tuleňoch krabožravých, ktoré žijú... hádajte kde.

Zaspal som, skôr ako sme sa dostali k sexu.

16. DEŇ

Anna nám naplánovala rannú hodinu potápania a nepovedala mi o tom.

Vin nám prikázal, aby sme si v plnom výstroji (vrátane nádrží, opaskov so závažím a všetkého ostatného) kľakli na dno na hlbokom konci bazéna. Museli sme rozložiť celý dýchací prístroj vrátane masky, zadržať dych a znova ho zložiť. Potom mi Vin oznámil, že som pozadu v pracovnom zošite a mal by som sa doň pustiť.

„Prečo si ešte nevyplnil pracovný zošit?“ chcela vedieť Anna.

„Lebo som mal rande s pásovou brúskou.“

Cestou domov ma začalo dráždiť v hrdle, akoby na mňa niečo liezlo.

„Nevrav, že budeš chorý,“ povedala Anna. „Ak si začneš nahovárať, že si chorý, tak aj ochorieš.“

Zazvonil jej mobil, a keďže šoférovala, prepla ho na hlasný odposluch. Volal jej jeden z klientov z Fort Worthu, chlapík

menom Ricardo, ktorý s ňou žartoval o vzorkách farieb. Anna so smiechom zabočila na moju príjazdovú cestu a zostala sedieť v aute, kým nedotelefonovala. Ja som šiel dnu.

„Musíme ísť do Fort Worthu,“ oznámila mi, keď konečne vošla do kuchyne. Pripravoval som si instantnú kuraciu polievku.

„Prečo?“ opýtal som sa.

„Ricarda treba počas prezentácie držať za ruku. Mimo chodom, toto nie je polievka, ale vrecúško plné sodíka.“

„Nahováram si, že som chorý. Polievka mi pomôže.“

„To svinstvo ťa zabije.“

„Musím ísť do Fort Worthu s tebou?“

„Prečo nie? Aj tak nemáš v pláne nič iné. Prespíme tam a pozrieme si mesto.“

„Fort Worth?“

„Bude to dobrodružstvo.“

„Tečie mi z nosa a mám pocit, akoby mi v hlave bzučal celý roj včiel.“

„Prejde to, keď to prestaneš hovoriť nahlas,“ namietla.

Namiesto odpovede som kýchol, zakašľal a vyfúkal si nos do vreckovky. Anna len pokrútila hlavou.

17. DEŇ

Toto som videl vo Fort Worthe:

Obrovské letisko. Bolo také preplnené, až som mal pocit, že texaská ekonomika skolabovala a ľudia utekajú preč.

Výdaj batožiny. Táto časť letiska sa práve rekonštruovala, takže tam vládol zmätok a občas sa takmer strhla bitka. Anna

si zbalila veci do troch kufrov, ktoré sa zjavili medzi poslednými.

Autobus. Oblepený obrovskými nápismi PONYCAR PONYCAR PONYCAR. PonyCar bola nová spoločnosť, ktorá súťažila s Uberom a požičovňami áut. Anna mala kupón na víkend zadarmo. Netuším odkiaľ. Autobus nás odviezol na parkovisko plné maličkých áut, ktoré boli tiež oblepené logom PonyCar. Netuším, kde sa tieto „poníkové autíčka“ vyrábajú, ale zjavne ich navrhujú pre malých ľudí. Obaja sme sa aj s batožinou museli natlačiť do vozidla pre dvoch ľudí s tretinou našej batožiny.

Hotel Sun Garden. Nebol to ani tak hotel, skôr zbierka skromne zariadených apartmánov a automatov pre obchodných cestujúcich s obmedzeným rozpočtom. Len čo sme vošli do našej izbičky, ľahol som si do postele. Anna sa prezliekla do formálnych šiat a pritom telefonovala s Ricardom. Zakývala mi na rozlúčku a vyšla z dverí, ťahajúc za sebou pracovný kufrík na kolieskach.

Bolo mi tak zle, že som nevedel prísť na to, ako funguje telka. Vôbec som sa nevyznal v ponuke káblových programov. Dokázal som si pustiť iba kanál hotela Sun Garden, na ktorom prezentovali krásy všetkých hotelov Sun Garden na svete. Čoskoro mali v pláne otvoriť nové pobočky v Evansville v Indiane, v illinoiskej Urbane a v nemeckom Frankfurte. Ani telefón nedával žiadny zmysel. Ustavične som dokola počúval tú istú hlavnú ponuku. Bol som hladný, a tak som sa odviekol do haly a nakúpil v automatoch.

Automaty sa nachádzali v oddelenej miestnosti s bufetovým stolom, na ktorom stáli misky s jablkami a dávkovače cereálií. Vzal som si jedno aj druhé. V jednom z automatov

sa dali kúpiť trojuholníky pizze, v ďalšom toaletné potreby vrátane liekov na prechladnutie. Na štvrtý pokus stroj prijal moju pokrčenú dvadsaťdolarovú bankovku, takže som si mohol kúpiť rôzne kapsuly, tabletky, jednorazové dávky tekutých liekov a fľaštičku s nápisom Živá voda, ktorá sa chválila obrovskou dávkou antioxidantov, enzýmov a všelijakých iných dobrých vecí, ktoré sa nachádzajú v mangolde a niektorých rybách.

Vrátil som sa do izby a pripravil si koktail zo všetkého, čo som si nakúpil. Odtrhol som ochrannú fóliu, prišiel na to, ako sa otvára fľaštička s detskou poistkou, a na jeden hlt som do seba hodil Živú vodu.

18. DEŇ

Keď som sa zobudil, netušil som, kde sa nachádzam. Začul som šum sprchy. Spod dverí prenikal pásik svetla. Na nočnom stolíku ležala kôpka kníh. Kúpeľňové dvere sa rozleteli a dovnútra sa vovalila osvetlená para.

„On žije!“ Anna bola nahá a utierala sa. Už si bola zabehať.

„Žijem?“ Choroba vôbec neustúpila. Ani o centimeter. Prišiel mi len jeden nový pocit: malátnosť.

„Dal si si toto všetko?“ kývla na stolík zaprataný obalmi od včerajších liekov.

„Ešte som chorý,“ zamrmal som v sebaobrane.

„Keď to povieš nahlas, tak chorý aj zostaneš.“

„Je mi tak hrozne, že tvoja logika dáva zmysel.“

„Neprišiel si, zlato. Včera večer sme šli do bio mexickej reštaurácie. Ricardo mal narodeniny. Bolo nás zhruba štyridsať.

Najprv sme sa zabávali s *piňatou*, potom sme šli na pretekársku dráhu a vozili sa na autíčkach. Volala som ti, písala, a ty nič.“

Schmatol som mobil. Od šiestej večer do pol druhej v noci mi AnnaGraphicControl telefonovala a esemeskovala tridsaťtrikrát.

Anna sa začala obliekať. „Mal by si sa zbaliť. Musíme sa odubytovať a ísť na stretnutie do Ricardovej kancelárie. Odtiaľ pôjdeme rovno na letisko.“

Anna nás PonyCarom odviezla do priemyselného parku niekde vo Fort Worthe. Sedel som na recepcii, bolo mi hrozne, v jednom kuse som si fúkal nos a snažil sa sústrediť na knihu o astronautovi Waltovi Cunninghamovi, ktorú som si nahral do čítačky, ale bol som príliš omámený. Na mobile som si zahral hru s názvom 101, v ktorej bolo treba určiť, či je niečo pravda alebo nepravda, alebo vybrať jednu z možností. Pravda alebo nepravda: Prezident Woodrow Wilson použil v Bielom dome písací stroj. Pravda! Svoj prejav naklepal na stroji Hammond Type-o-Matic v nádeji, že získa podporu pre prvú svetovú vojnu.

Po dlhom sedení som potreboval ísť na vzduch, a tak som sa šiel prejsť po priemyselnom parku. Všetky budovy vyzerali rovnako, takže som sa stratil. Našťastie som sa zasa našiel, lebo som na parkovisku zazrel PonyCar a ukázalo sa, že patrí nám.

Anna stála pri aute spolu s klientmi a čakala na mňa. „Kde si bol?“

„Pozrieť si mesto,“ odvetil som. Zoznámila ma s Ricardom a ďalšími trinástimi ľuďmi, ktorí vyzerali ako učebnico-

ví manažéri. Ani jednému som nepodal ruku. Bol som predsa chorý.

Vrátiť PonyCar bolo naozaj také ľahké, ako sľubovala reklama, ale autobus, ktorý nás mal zadarmo odviezť k letiskovému terminálu, sa dlho neukazoval. Ak sme chceli stihnúť náš let, s Annou sme museli na letisku utekať ako dve postavy z filmu o bláznivých milencoch na dovolenke alebo o federálnych agentoch, ktorí sa snažia zabrániť teroristickému útoku. Let sme síce stihli, ale nedostali sme miesta vedľa seba. Anna sedela vpredu a ja úplne vzadu. Pri stúpaní som sa išiel zblázniť od bolesti v zaľahnutých ušiach a pri pristávaní to bolo ešte horšie.

Cestou domov sa Anna zastavila v obchode s alkoholom a kúpila fľašku brandy. Prinútila ma hodiť do seba pohárik, uložila ma do postele, napravila mi vankúš a pobozkala ma na čelo.

19. A 20. DEŇ

Skrátka som bol chorý. Musel som zostať v posteli a veľa piť. Nič iné nepomáhalo už od čias, keď takto prechladol prvý neandertálec.

Anna však mala svoju predstavu. Prinútila ma vyzliecť sa donaha, sadnúť si do kresla a namočiť si nohy do lavóra so studenou vodou. Potom mi na ne pripojila niečo ako EKG, prikázala mi, aby som si dal zo seba dolu všetko z kovu (čiže nič), a potom prístroj zapla. Necítil som nič.

Po chvíli však voda v lavóre stmavla, zhnedla a začala sa zrážať, až napokon vyzerala ako tá najnechutnejšia želatína,

akú si viete predstaviť. Bola taká hustá, že keď som z nej vyťahoval bosé nohy, mal som pocit, akoby som sa snažil vyhrabať z močiara. A navyše páchla!

„Zbavuješ sa zlých látok,“ oznámila mi Anna a spláchla hmotu do záchoda.

„Cez nohy?“ opýtal som sa.

„Áno. Je to dokázané. Zbavuješ sa zlého jedla, telesných jedov a tukov. Vychádzajú z teba cez nohy.“

„Môžem si už ísť ľahnúť?“

„Až po parnej sprche.“

„Nemám parnú sprchu.“

„Budeš ju mať.“

Anna mi zavesila do sprchy niekoľko plastových závesov a nastavila prenosný naparovač na najvyšší výkon. Sedel som v sprchovom kúte na stolčeku a potil sa, až kým som nevypil tri veľké fľaše nejakého slabého čaju. Chvíľu mi to trvalo, keďže chutil ako dažďová voda, ktorej sa do mechúra zmestí iba obmedzené množstvo.

Doručili nám stacionárny bicykel. Anna ma prinútila jazdiť na ňom každú hodinu a pol presne dvanásť minút, až kým som sa nespotal natoľko, že sa mi zvýšila telesná teplota.

„Aby sa ti uvarili hliený a tak,“ vysvetlila.

Namiesto troch normálnych jedál ma krmila vodnatou polievkou s kúskami repy a zeleru.

Hodinu som si musel pomaly natahovať celé telo. Pustila mi video na iPade a prikázala mi hýbať sa presne ako inštruktor na obrazovke.

Zapojila do elektriny prístroj veľkosti mydla, ktorý ticho bzučal a vibroval, a vzala škatuľku s nápisom v ruštine, v kto-

rej bola dajaká domáca masť. Musel som si nahý ľahnúť na dlážku a ona ma ňou ponatierala z oboch strán od hlavy až po päty. Komunistický prístroj vydával rôzne zvuky, keď mi ním potom prechádzala po rôznych častiach tela.

„To je ono, zlato!“ vyhlásila. „Konečne sa niekam dostávame.“

Neprezradil som jej, že som do seba pred spaním hodil liek na chrípku a vstrekol si sprej do nosa. Napokon som zaliezol do postele a zmizol v ríši snov.

21. DEŇ

Ráno som sa cítil lepšie. Plachta bola taká mokrá od potu, že by som ju mohol žmýkať.

Anna mi nechala na kávovare prilepený odkaz.

Nechala som ťa sladko spať. Páčiš sa mi, keď spíš. Ak doješ polievku, čo som ti nechala v chladničke, celkom vyzdravieš. Ráno ju jedz studenú, na obed horúcu. Dopoludnia si dvakrát zajazdi na bicykli a hodinu sa natahuj podľa videa (link som ti poslala mailom). Znova sa napaaruj, až kým nevypiješ tri fľaše destilovanej vody! Vypoť zo seba sodík! A.

Bol som sám vo vlastnom dome s vlastnými pravidlami, takže som Annine pokyny jednoducho ignoroval. Dal som si kávu s horúcim mliekom. Prečítal som si ozajstný výtlačok *Times* – nie online vydanie, ktoré uprednostňovala Anna, lebo novinový papier bol podľa nej prehreškom voči našej planéte bez ohľadu na to, že som ho recykloval. Doprial som si výživné raňajky pozostávajúce z vajíčok s opraženými plátkami portugalskej salámy, banána, sušienok s jahodovou plnkou,

papájového džúsu rovno zo škatule a veľkej misy čokoládových guľôčok zaliatych mliekom.

Vôbec som sa nenaťahoval. Nevysadol som na stacionárny bicykel a nevliezol do parnej sprchy. Neklikol som na link, ktorý mi poslala. Namiesto toho som dopoludnia pral. Vypral som štyri plné práčky vrátane posteľnej bielizne. Pustil som si cédečko so svojím výberom a celý čas som si pospevoval. Užíval som si, že som nesplnil ani jeden z Anniných príkazov. Mal som pocit, že vediem ten najlepšiu život.

Znamenalo to, že som odpovedal na otázku, ktorú mi Anna položila pred dvoma týždňami: Nie. Nemyslel som si, že som pre ňu ten pravý.

Keď mi zavolala a opýtala sa, ako sa mám, priznal som sa, že som ignoroval jej pokyny. Dodal som, že sa cítim zdravý, oddýchnutý a vo svojej koži, a hoci je podľa mňa úplne úžasná a ja som totálny blbec, *bla bla bla bla bla*.

Skôr ako som stihol nájsť tie správne slová a rozísť sa s ňou, urobila to za mňa.

„Nie si pre mňa ten pravý, zlato.“

V hlase jej nezaznela ani štipka nevraživosti, pohrdania či sklamaní. Povedala mi to tak priamo, ako by som to ja nedokázal. „Viem to už dlhšie,“ dodala so smiechom. „Len som ťa chcela unaviť. Časom by som ťa zničila.“

„Kedy si mi to chcela povedať?“ opýtal som sa.

„Keby si z nášho vzťahu nevycúval do piatka rána, museli by sme sa vážne porozprávať.“

„Prečo do piatka rána?“

„Lebo v piatok večer sa vraciam do Fort Worthu. Ricardo ma pozval na let teplovzdušným balónom.“

Mužská pýcha ma prinútila dúfať, že ani Ricardo nebude pre Annu tým pravým.

Nebol. Anna mi nikdy nepovedala prečo.

Mimochodom, ten certifikát z potápania som si urobil. S Annou a ďalšími dvanástimi ľuďmi sme sa šli s Vinom potápať medzi riasy. Dýchali sme pod vodou a plávali v akomsi podmorskom lese s vysokánskymi stromami. Na jednej vy-darenej fotke sme s Annou na palube v neoprénových kombinézach a objímame sa okolo pliec s úsmevom na studených mokrých tvárach.

Budúci týždeň odchádzame do Antarktídy. Anna zorganizovala veľký nákup a postarala sa, aby sme mali potrebný výstroj. Venovala sa najmä MDashovi, aby mal dosť vrstiev oblečenia a zostal v teple. Ešte nikdy nebol na takom studenom mieste, kde žijú tučniaky čiapočkaté a tulene krabožravé.

„Polárny kruh, už ideme!“ zakričal som vo svojej novej zelenej mikine a nepremokavej bunde. Anna sa rozosmiala.

Poletíme do peruánskej Limy, kde prestúpime na lietadlo do čilského Punta Arenas. Tam nastúpime na loď a preplavíme sa z Južnej Ameriky na starú výskumnú stanicu v Port Lockroy, kde bude naša prvá zastávka. Hovorí sa, že more v Drakovom prielive je občas dosť búrlivé, ale s pevnou plachtou, šikovým kormidlom, spoľahlivým kompasom a presnými hodinkami naša loď vypláva na juh za dobrodružstvom.

Ó áno. Aj za ľadovcom B15K.

Štedrý večer 1953

Virgil Beuell zatvoril obchod až tesne pred večerou, keď začalo slabo snežiť. Cesta domov bola šmykľavá a šmýkalo sa čoraz viac, takže šiel pomaly, čo bolo v aute značky Plymouth s automatickou prevodovkou PowerFlite veľmi jednoduché. Žiadna spojka, žiadne preradovanie rýchlostí. Hotový technický zázrak. Bolo by hrozné, keby dnes večer zišiel z cesty a skončil v záveji, lebo v kufri auta viezol všetky poklady, ktoré mal deťom priniesť Santa. Skrýval ich tam, odkedy mu pred niekoľkými týždňami prezradili, čo by chceli dostať na Vianoce. Darčeky musia už o niekoľko hodín ležať pod stromčekom, a keby ich musel prenášať zo zapadnutého auta do kabíny odťahovacieho vozidla, celkom by mu to pokazilo Štedrý večer.

Isteže, cesta domov trvala dlhšie ako zvyčajne, ale Virgila jej dĺžka netrápila. Prekážala mu len zima. Bez ohľadu na automatickú prevodovku často preklínal ľudí z automobilky, ktorí nedokázali skonštruovať auto s poriadnym kúrením. Keď konečne zabočil k domu, prednými svetlami ožiaril zadnú

verandu a zabrzdil na štrkovej príjazdovej ceste, od chladu ho mierne bolelo celé telo. Musel dávať dobrý pozor, aby sa nepošmykol na chodníčku ako už veľa rás predtým, no do domu aj tak vošiel tak rýchlo, ako sa pracujúcemu človeku dalo.

Podupkával nohami, kým mu z čižiem neopadal sneh, a potom si vyzliekol niekoľko vrstiev teplého oblečenia a všetko zavesil na vešiak. Celé telo sa mu uvoľnilo pod vplyvom tepla sálajúceho z pivnice. Keď kúpil tento dom, sám doň namontoval pec, ktorá bola vzhľadom na skromnú rozlohu domu priveľká. Okrem nej zapojil aj obrovský kotol, vďaka ktorému nikdy nevyčerpal zásobu horúcej vody, takže deti si mohli užívať kúpanie vo vani a on zasa dlhé sprchovanie. Účty za teplo a za drevo, ktoré v zime minuli, stáli za to pohodlie.

V kozube v obývačke horel oheň. Virgil naučil Daveyho, že drevo (pripomínajúce jeho hračkársku stavebnicu) treba poukladať okolo triesok do tvaru štvorcového domčeka, nie pyramídy. Malý teraz považoval rozkladanie ohňa za svoju posvätnú povinnosť. Len čo prišli prvé novembrové mrazy, z domova Beuellovcov sa stalo najteplejšie miesto v okruhu mnohých kilometrov.

„Oco!“ Davey k nemu pribehol z kuchyne. „Náš plán funguje dokonale. Jill sa dala úplne oklamať.“

„Dobrá správa, kamoško,“ odvetil Virgil a so synom si podali ruky tajným spôsobom, ktorý na celom svete poznali iba oni dvaja.

„Povedal som jej, že po večeri napíšeme Santovi listy a prichystáme mu zopár dobrôt, presne ako sme to robili my dvaja, keď som bol ešte malý.“ Davey mal mať v januári jedenásť.

Šesťročná Jill sedela za kuchynským stolom. Jej úlohou bolo prichystať servítky a príbor. „Ocko je doma, hurá, hurá,“ zvýskla a poukladala na stôl lyžice.

„Naozaj?“ Delores Gomezová Beuellová stála pri sporáku s malou Connie opretou o bok. Virgil vtisol všetkým ženám svojho života bozk.

„Naozaj,“ odpovedala si Del, pobozkala ho na líce, naložila na tanier pražené zemiaky s cibuľou a položila ho na stôl. Davey priniesol otcovi plechovku piva z obrovskej novej chladničky značky Kelvinator, slávnostne do nej zapichol otvárač a otvoril ju. Išlo o ďalšiu z jeho posvätných povinností.

Večera u Beuellovcov bola hotová šou. Davey ustavične vyskakoval zo stoličky, lebo pri jedle nedokázal obsedieť na jednom mieste. Connie sa vrtela matke na kolenách, spokojná s lyžičkou, ktorú cmúľala alebo ňou búchala po stole. Del deťom krájala jedlo, utierala fľkance, krmila Connie zemiakovou kašou a občas si aj sama niečo zobla. Virgil jedol pomaly a nikdy si nevlozil do úst dva razy po sebe to isté. Zakaždým si napichol na vidličku niečo iné z taniera, a pritom si užíval divadlo, ktoré robila jeho rodina.

„Vravím ti, Santovi stačia len tri medovníčky.“ Davey vysvetľoval sestre fakty spojené s očakávaným nočným návštevníkom. „A nikdy nevypije plný pohár mlieka. Má totiž veľa práce. Však, oco?“

„Vraj je to tak.“ Virgil žmurkol na syna, ktorý sa mu pokúsil žmurknutie opätovať, ale musel zvrátiť celú polovicu tváre, aby sa mu podarilo zažmúriť len jedno oko.

„V každom prípade, každý mu prichystá to isté.“

„Každý?“ opýtala sa Jill.

„Každý.“

„Nerozumiem, kedy vlastne príde. Kedy sa ukáže?“ vyzvedala Jill.

„Ak sa ani nedotkneš večere, tak nepríde vôbec.“ Del poklopkala vidličkou po Jillinom tanieri a oddelila jej zemiaky od mäsa. „Čím viac zješ, tým skôr príde.“

„Len čo si všetci pôjdeme ľahnúť?“ opýtala sa Jill. „Musíme už spať, však?“

„Môže prísť kedykoľvek od chvíle, keď si pôjdeme ľahnúť, až kým sa nezobudíme.“ Davey mal odpoveď na každú sestrienu otázku. Odkedy cez leto zistil, ako je to v skutočnosti so Santovou existenciou, vzal si za úlohu zabezpečiť, aby v neho jeho mladšia sestra naďalej verila.

„Čiže môže prísť až o niekoľko hodín. Ak bude mlieko stáť vonku tak dlho, pokazí sa.“

„Dokáže ho ochladiť jediným dotykom! Skrátka strčí prst do pohára s teplým mliekom a hotovo! Mlieko bude hneď studené.“

Podľa Jill to bolo úžasné. „Určite pije veľa mlieka.“

Po večeri Virgil so staršími deťmi upratali kuchyňu. Jill stála na stoličke pri dreze a po jednej utierala vidličky a lyžičky. Del šla zatiaľ na poschodie uspať najmenšiu Connie a trocha si pritom zdriemnuť. Davey otvoril otcovi poslednú plechovku piva a položil ju na stolík s telefónom, stojaci pri takzvanom Ocovom kresle v izbe pri ohni. Virgil sa usadil do kresla s pivom v ruke, Davey a Jill si ľahli k fonografu a začali púšťať vianočné pesničky. V miestnosti vládla tma, len farebné vianočné svetielka na stromčeku vrhali čarovnú žiaru na steny. Jill sa vyštverala Virgilovi na kolená a Davey dokola

púšťal pesničku o sobovi Rudolfovi, až kým si nezapamätali celý text a nezačali pridávať vlastný.

Mal veľmi lesklý nos.

„Lesklý ako žiarovka!“

Posmievali sa mu a vymýšľali mu prezývky.

„Hej, Parožiak!“

A keď sa dostali k časti o tom, že vojde do dejín, obaja vykřikli: „A čo matika?“

Del so smiechom zišla na prízemie. „Čo by ste vy dvaja blázni stvorili z piesne *Raduj sa, svet!*“ Odchlipla si z Virgilovho piva, uvelebila sa na pohovke, z koženej taštičky s kovovým zatváraním vytiahla cigaretu a zapálila si ju zápalkami, ktoré spolu s popolníkom ležali pri telefóne.

„Davey, štuchni do toho polena, dobre?“ ozval sa Virgil.

Jill hneď ožila. „Môžem doň štuchnúť ja?“

„Až po mne. A neboj sa, Santa má ohňovzdorné topánky.“

„Viem, viem.“

Keď aj Jill štuchla do ohňa, Del poslala deti na poschodie prezliecť sa do pyžama.

Virgil dopil pivo a zo skrine na chodbe vytiahol prenosný písací stroj značky Remington. Delores mu ho kúpila, keď ležal v armádnej nemocnici na Long Islande v štáte New York. Písal jej na ňom listy jednou zdravou rukou, až kým ho terapeuti nenaučili písať spôsobom, ktorý nazýval „päťapolprstová metóda“.

Vybral stroj z kufríka, položil ho na nízky konferenčný stolík a vsunul doň dva hárky papiera. Vždy používal dva hárky, aby nepoškodil valec.

„Nechajte odkaz Santovi alebo ako sa volá,“ povedal deťom,

keď sa vrátili na prízemie. Voňali zubnou pastou a čistým flanelom.

Jill naklepala svoj list prvá, písmenko po písmenku, kláves po klávese.

drahy santaa klas dakujem ze si zasa prisel a dakujem
za vybavu pre zdravotnu sestricku a chodiacu babiku
dfuam ze mi donesies obojee vesele viancoe maj sa JILL
BEUELLOVA

Davey trval na tom, že jeho list musí byť napísaný na ďalšom hárku papiera. Sestre vysvetlil, že nechce Santu popliesť. Chvíľu mu trvalo, kým do písacieho stroja vložil dva hárky papiera a pekne ich zarovnal.

24/12/53

Drahý Santa Clause. Moja sestra Jill v teba verí. A ja. Takisto. Vieš, čo chcem dostať tento rok na Vianoce a ZATIAĽ SI MA NIKDY NESKLAMAL! Ako vždy sme ti prihcystali studené mlieko a medovníčky, kroré sa nazývajú aj perníčky. Budúci rok musíš priniesť darčeky aj malej Connie lebo vtedy už bude dosť veľká Dobre???

Ak je mlieoko príliš teplé, ochlaď si ho psrtom.

David Amos Beuell

Davey nechal svoj list zasunutý v stroji a obrátil ho ku ko-zubu, aby ho Santa určite neprehliadol.

„Mali by ste rozdeliť darčeky pod stromčekom na dve kôpky, aby sa vám ráno ľahšie rozbaľovali,“ navrhol Virgil. Santa vždy nechával svoje darčeky pod stromčekom nezabalené, aby sa s nimi deti mohli hneď zahrať. Virgil a Dell mali aspoň čas vypiť si rannú kávu. Darčeky od členov rodiny – od strýka Gusa a tety Ethel, od strýka Andrewa a tety Marie, od Goggy a Popa, od Nany a Lea z ďalekej Urbany v Illinois, ale aj z blízkeho Holt's Bendu – zabalené do farebného papiera sa zbierali pod stromčekom už niekoľko dní. Kopa narástla takmer po každej návšteve dedinskej pošty.

Keď deti poukladali darčeky označené menami Dave a Jill na dve kôpky, vložili platne naspäť do obalov a vrátili ich na poličku. Del poprosila Jill, aby na veľkom rádiu naladila štedrovečerný program so sviatočnou hudbou, ktorá sa netýkala soba s červeným nosom.

Medovníčky sa piekli 23. decembra. Jill ich vytiahla z chladničky a poukladala na tanier, Davey nalial mlieko do vysokého pohára, a potom odniesli občerstvenie na konferenčný stolík a položili ho k písaciemu stroju. Zostávalo už len čakať. Davey pridal do ohňa ešte jedno polienko, Jill sa usadila otcovi na kolená a v rádiu hrali vianočné koledy, ktoré oslavovali mudrcov, svätú noc a Ježiškovo narodenie.

Zakrátko Virgil odniesol spiacu dcérku do postele, prikryl ju a žasol nad tým, aké hebké má zatvorené očka a pery, ktoré boli dokonalou zmenšenou kópiou Deliných. Davey sedel na pohovke a túlil sa k mame, ktorá sa mu pohrávala s vlasmi. „Zhltna to aj s navijakom,“ povedal.

„Si veľmi dobrý starší brat,“ pochválila ho Del.

„Ech, to by zvládol každý.“ Davey hľadel do ohňa. „Keď sa

ma Jill prvý raz opýtala, či je Santa naozaj skutočný, akoby sa bála opýtať vás a chcela, aby to zostalo tajomstvom len medzi nami, netušil som, čo jej mám odpovedať.“

„Ako si to zvládol, zlatko?“

„Vtedy mi došlo, že potrebujem plán. Musím mať odpoveď na každú jej otázku. Ako stihne navštíviť všetky domy? Je superrýchly a okrem toho tých domov nie je až tak veľa. A čo ak v dome nie je komín? Vystačí si aj s pecou.“

„A mlieko ochladí jediným dotykom,“ zašepkala Del a odhrnula synovi vlasy z jemného čela. „Vymyslel si to veľmi múdro. A rýchlo.“

„Bola to hračka. Santa predsa dokáže zázraky.“

„Čoskoro ňa čaká to isté aj s Connie.“

„Pravdaže. Teraz je to moja úloha.“

Virgil sa vrátil na prízemie do Ocovho kresla. Bing Crosby práve vyspevoval koledu v latinčine.

„Oco, ako funguje rádio?“ vyzvedal Davey.

O štvrt' na jedenáť si šiel Davey ľahnúť a oznámil, že to bol asi najlepší Štedrý večer, aký kedy zažil.

„Postavím na kávu?“ opýtala sa Delores.

„Môžeš,“ odvetil Virgil a vošiel za ňou do kuchyne. Zabránil jej načiahnúť sa po nádobu s kávou, objal ju okolo pása a vtisol jej bozk. Opätovala mu ho. Obaja mali pocit, že práve taký bozk je jedným z dôvodov, prečo sú ešte vždy manželia. Trval dlhšie, ako očakávali, a keď sa od seba napokon odtrhli, usmiali sa na seba. Del pripravovala kávu, Virgil stál pri nej neďaleko sporáka.

„Skúsme ísť budúci rok na polnočnú omšu,“ navrhla Delores. „Vychovávame bezbožné deti.“

„Iba Davey je bezbožný,“ zasmial sa Virgil. Davey sa narodil sedem mesiacov po svadbe.

„Polnočná omša je nádherná.“

„Tri deti na Štedrý večer hore až do polnoci? A potom cesta do Kostola svätej Márie? Čo keby sme šli dnes, keď tak husto sneží?“

„McElhenyovci to nejako zvládajú.“

„Ruth McElhenyová je hrozná striga. Ed sa jej neodváža protirečiť.“

„Aj tak. Tie sviečky... A hudba. Krása.“ Del vedela, že v nasledujúcich rokoch pôjdu na polnočnú omšu. Nie preto, lebo Virgil sa jej neodváža protirečiť, ale preto, lebo ju ľúbi a urobí pre ňu všetko. Tieto Vianoce však prežijú ruka v ruke, popíjajúc kávu v tichej vyhriatej kuchyni v zasneženom dome.

Virgil si obul čižmy, obliekol hrubý kabát a odchyľil dvere natolko, aby mohol vykĺznuť von. Napadlo už takmer osem centimetrov snehu. Bez čiapky podišiel ku kufru auta po darčeky od Santu. Nechcel riskovať pád na zľadovatenom chodníčku, a tak ich radšej odniesol do domu na dva razy. Napokon zatvoril kufor, zostal stáť vonku a uvažoval nad poslednou hodinou Štedrého večera 1953. Bola mrazivá noc, ale Virgil už zažil aj väčšiu zimu.

Keď znova opatrne vykročil po chodníčku, pocítil fantómovú bolesť pod kolenom ľavej nohy. Päť krokov k domu prešiel veľmi pomaly.

Del položila výbavu pre zdravotnú sestričku k Jillinej kôpke pokladov. Do chodiacej bábiky, ktorá mala byť „ako živá“,

chýbali batérie. Santa mal batérie. Davey si už čoskoro nájde pod stromčekom štartovací komplex pre vesmírne rakety s vežičkami, vojakmi a pružinovými rampami, ktoré (keď Virgil poskladá všetky súčiastky) dokážu vystreliť raketu do vesmíru. Connie sa poteší novej deke na hranie a stavebníci rovno zo severného pólu. Keď všetko pripravili a vyskúšali chodiacu bábiku, Virgil a Del si sadli na pohovku a znova sa začali bozkávať.

Chvíľu mlčky nehybne sedeli v objatí. Del pozrela na oheň a vstala. „Som hotová,“ priznala. „Snaž sa zdvihnúť po prvom zazvonení, zlato. A pozdrav ho odo mňa.“

„Pozdravím.“ Virgil pozrel na hodinky. Bolo už skoro pol dvanástej. Sedem minút pred polnocou preťalo tichú noc hlasné zvonenie. Virgil podľa manželkiných pokynov zdvihol, skôr ako telefón zazvonil druhý raz.

„Veselé Vianoce,“ povedal.

Na linke bola spojovateľka. „Medzimestský hovor pre Virginu Beuellovú od Amosa Bolinga.“

„Pri telefóne. Ďakujem.“ Operátorka mu ako vždy poplietla meno.

„Pane, volaný je na linke,“ oznámila spojovateľka a zložila.

„Ďakujem, moja,“ povedal volajúci. „Veselé Vianoce, Virgin.“

Virgil sa usmial. Vďaka Amosovi Bolingovi ho celá jednotka prezývala Virgin. Panic. „Kde sa nachádzaš, Bud?“

„V San Diegu. Včera som bol za hranicou.“

„Čo nepovieš.“

„Prezradím ti niečo o Mexiku, Virgin. Je plné krčiem a bordelov. A je tam príjemne horúco. Koľko snehu napadlo u vás v Dogpatchi?“

„Už bolo aj horšie, ale sedím pri ohni, takže sa nesťažujem.“

„Ešte vždy otravuješ Delores?“

„Pozdravuje ťa.“

„Máš obrovské šťastie, ty sviniar. Mohla si nájsť niekoho lepšieho.“

„Viem, ale nepovedal som jej to.“

Obaja muži sa zasmiali. Amos „Bud“ Boling ustavične žartoval, že odkedy si Virgil „Virgin“ Beuell uchmatol Delores Gomezovú, nemalo zmysel vstupovať do manželstva. Pred vyše trinástimi rokmi boli časy, keď mohol Delores uloviť aj niekto iný z jednotky. Ernie, Clyde, Bob Clay alebo jeden z dvoch chalanov, ktorých prezývali Johnny Boy, by sa na ňu pokojne vrhol, keby ju Virgil nespoznal prvý. Na tancovačke v centre Červeného križa bolo toľko vojakov, námorníkov a letcov, že Virgil odtiaľ potreboval na chvíľu odísť a nadýchať sa čerstvého vzduchu. Vyšiel si von zapáliť a pripálil aj hne-dookej dievčine menom Delores Gomezová. Až do rána spolu tancovali, zabávali sa, pochutnávali si na lievancoch a káve, a napokon sa pobožkali. Dva životy sa navždy zmenili.

Bud sa v nasledujúcich rokoch neoženil a Virgil vedel, že sa ani neožení. Nijako to nesúviselo s tým, že sa mu nepodari-lo zblížiť Delores. Virgil už dávno predtým tušil, že Bud je rovnaký ako otcov najmladší brat – strýko Russell. Virgil sa s ním stretával len zriedka a naposledy ho videl na pohre-be starej mamy. Strýko Russell prišiel z New Yorku s priate-ľom menom Carl, ktorý ho oslovoval Rusty. Po omši, pohre-be a rodinnom stretnutí, ktoré sa skončilo koláčom a kávou,

Carl a Rusty vyrazili v noci naspäť do New Yorku, ešte vždy v čiernych oblekoch. Virgil si pamätal, ako jeho otec neskôr ticho poznamenal, že „ženy nie sú ani slabostou, ani vášňou“ jeho mladšieho brata. Bud Boling mal množstvo slabostí a zo pár vášní, no rovnako ako strýko Russell, ani jedna sa netýkala žien. „Ako sa máš, Bud?“ opýtal sa Virgil.

„Stále rovnako,“ odvetil Bud. „Prišiel som sem pred tromi mesiacmi z mestečka na severe neďaleko Sacramenta. Z hlavného mesta Kalifornie. Kúpil som si ojazdený buick a odviezol sa na juh. Pekné mesto. Námornícke. Každý taxikár ti bude tvrdiť, že bol v Pearl Harbore.“

„Pracuješ niekde?“

„Nie, kým ma niekto neprinúti.“

„Viem, že to hovorím každý rok, ale zopakujem to aj tentoraz: mohol by som ťa zamestnať v obchode. Vlastne by som ťa veľmi potreboval.“

„Darí sa ti, čo?“

„Bud, mám toľko objednávok, že pracujem šesť dní v týždni.“

„Hrozné.“

„Myslím to vážne, Bud. Začni pre mňa pracovať a budeš zabezpečený na celé roky.“

„Už teraz som zabezpečený na celé roky.“

„Zaplatím ti viac, než za čo stojíš.“

„Dobre vieš, že nestojím ani za deravý groš, Virgin.“

Virgil sa zasmial. „Tak nás príď aspoň pozrieť. V lete. Naskoč do toho svojho buicka a pôjdeme na ryby.“

„Vy chlapani z vidieka vždy robíte okolo rybačky veľký rozruch.“

„Skrátka by som sa s tebou rád stretol, Bud. Aj Del. Malý Davey by bol celý bez seba, keby sa s tebou mohol zoznámiť.“

„Možno na budúci rok.“

„To hovoríš každé Vianoce,“ nedal sa Virgil. „Príď nás pozrieť, Bud. Pôjdeme na polnočnú omšu. Pomodlíme sa za všetkých chlapcov.“

„Už som sa pomodlil za všetkých chlapcov, za ktorých som sa chcel pomodliť.“

„Ale no tak. Budúci rok uplynie desať rokov.“

„Desať rokov?“ V telefóne zapraskala statická elektrina. „Desať rokov *pre koho?* Desať rokov, *a prečo?*“

Virgil sa cítil ako hlupák.

Bob Clay zomrel v Normandii v ten istý deň, keď Ernie, ktorého zranili do pravého stehna, vykrvácal. Nikto netušil, že ho zasiahli do tepny, lebo kaluž krvi pod ním sa vôbec nešírila, ale vsakovala do vlhkej zeme. Nikto si nič nevšimol. Nevenovali mu takú pozornosť, ako mali, lebo kdesi za hustým porastom vo francúzskom hájiku sa ukrývali Nemci, ktorí sa ich pokúšali zabiť. Strely z mínometu prichádzajúce od neviditeľného nepriateľa držali celú jednotku pri zemi vyše hodiny. Bud a Virgil patrili do dvoch čiat, ktoré sa mali presekať koreňmi a kmeňmi stromov, čo bolo bez granátov nemožné. Obklúčili síce nepriateľov a všetkých zabili, ale draho za to zaplatili. Vedúceho Budovej čaty, desiatnika Emeryho, nemecký guľomet doslova rozstrieľal na kusy. Virgilovi sa nepodarilo poskytnúť prvú pomoc seržantovi Castlovi, ktorý dostal tri rany do hrude a skončil s preseknutou chrbticou. Burke

dostal zásah do hlavy a nedalo sa mu pomôcť. Chlapíkovi menom Corcoran odtrhlo celú ruku a museli ho odviezť na stanicu prvej pomoci. Nikto nevedel, či nakoniec prežil, alebo nie.

O týždeň neskôr zmizol prvý Johnny Boy a druhý Johnny Boy sa zosypal. Členovia jednotky sa jeden po druhom strácali tak, ako sa strácajú vojaci. Päťdesiatosem dní (od siedmeho júna do začiatku augusta) jednotka buď bojovala, alebo sa chystala na boj. Buda povýšili na desiatnika a Virgilovi začali hniť zuby, lebo nejedol nič okrem jedla na prídel.

Na päťdesiaty deviaty deň jednotka oddychovala v tábore vo Francúzsku, kde boli ležadlá s prikrývkami a relatívne teplé sprchy, teplé jedlo a toľko kávy, koľko sa do vojaka zmestilo. Neskôr sa vo veľkom stane premietali filmy. Clyda preložili do spravodajskej jednotky, lebo vedel celkom dobre po francúzsky. Nad hlavou im lietali samé britské a americké lietadlá. Medzi vojakmi sa hovorilo, že Nemci sú na ústupe, najhoršie boje už majú za sebou a do Vianoc budú všetci doma. Ustavične však prichádzali noví vojaci, ktorých bolo treba drilovať a vycvičiť. Bud bol na všetkých tvrdý a Virgil si nechcel zapamätať, ako sa volajú.

V septembri dostala jednotka nové uniformy a zbrane a potom všetkých naložili do áut smerujúcich do Holandska, kde sa chystala ofenzíva. Uprostred noci sa štyri nákladné autá zrazili. Päť vojakov zomrelo a traja sa zranili tak vážne, že už nemohli ďalej bojovať. Kým sa rozvidnelo, autá sa opravili a pokračovalo sa v ceste. O tri dni jednotku na úsvite prekvapili útočiaci Nemci, ktorí vyhodili do vzduchu veliteľské stanovište. Nasledoval zmätený boj, v ktorom Virgil a Bud bojovali s nepriateľom holými rukami. Náhodou boli nablíz-

ku tri britské tanky Cromwelly, ktoré sa s rachotom dovalili a Nemcov premošli. Mnohí noví chlapci zomreli vo svojom prvom boji a stalo sa veľa vecí, ktoré nedávali vôbec žiadny zmysel.

Virgil prestal počítať, koľko dní uplynulo, kým sa vrátili do Francúzska, kde s Budom ustavične iba spali. Prechádzali sa po veľkých starodávnych katedrálach a hrali futbal. Filmové hviezdy im robievali predstavenia. Neďaleko barakov sa nachádzal nevestinec s názvom U madam Sophie. Zatiaľ čo mnohí dôstojníci dostávali trojdňové opušťáky a odchádzali do Paríža, Bud, Virgil a ďalší vojaci drilovali a cvičili ďalších náhradníkov hoci aj v daždi.

Každý večer sa premietal iný film. A potom prišiel najstudenší zaznamenaný december a Nemci sa vovalili do Belgicka. Jednotku naložili do áut, ktoré vyrazili do noci. Vysadili ich pri ceste niekde medzi Parížom a Berlínom. Virgil bol vďačný, keď mu jeden zo šoférov (nejaký černocho) daroval balíček cigariet Lucky Strike a vyjadril nádej, že Boh sa oňho hádam postará.

Jednotka pochodovala po cestách a zamrznutých poliach, po chodníčkoch vyšliapaných v snehu, vlečúc muníciu a zásoby nielen pre seba, ale aj pre ďalších, čo sa už kdesi vpredu vrhli do boja, ktorý podľa Virgila z diaľky vyzeral ako ohňostroj na Deň nezávislosti. Bojovali spolu s parašutistami, ktorí utrpeli veľké straty, a kráčali vpred s vytasenými zbraňami, aby Nemcov presvedčili, že sa na nich chystá celá divízia. Trik zabral, ale stálo to veľa životov.

Jednotka sa v belgických lesoch dostala pod delostreleckú paľbu a zopár chlapcov roztrhlo na kusy. Potom Virgila, Buda

a ostatných poslali opačným smerom cez samotný Bastogne. Prechádzali popri kopách úhľadne uložených tiel mŕtvych vojakov pred kostolom, vypálených nepoužiteľných tankoch s roztrhanými pásmi a dvoch kravách, ktoré prežúvali seno, čo im odložil sedliak. Sedliak a kravy akoby si vôbec nevšimli Nemcov, ktorí sa pokúšali znova získať prístav v Antverpách, a všadeprítomný hluk. Mráz im prenikal až do špiku kostí. Nedalo sa mu uniknúť. Niekoľkých mužov z jednotky zabil chlad. Spánok bol taký zriedkavý, že niektorí chlapi prišli o rozum a museli ich poslať naspäť do mesta Bastogne s nádejou, že sa trocha pozbierajú, a potom sa vrátia do zimy a do boja.

Stráž držal nový chalan – Niečo Niečo Junior. Virgil bol v zákopoch pod strieškou z konárov a ležal na ihličí zabalený v jedinej vojenskej deke. Spánok neprichádzal do úvahy. Mal pri sebe ešte zopár ovocných cukríkov. Dva si vložil do úst, a keďže mu ešte jeden zostal, zdvihol sa zo zamrznutej zeme v zákope a vložil posledný tvrdý cukrík novému vojakovi do dlane.

„Skurvene veselé Vianoce,“ zašepkal.

„Ďakujem, Virgin.“

„Ešte raz ma oslov Virgin, Junior, a jednu ti natiahnem.“

„Nevoláš sa Virgin?“

„Nie, ak si tu nový.“

Zákop sa nachádzal v ľavej časti lesa, dva stromy od úpätia kopca, z ktorého bol cez deň výhľad na zamrznuté pole belgického farmára a zopár domov postavených pri úzkej ceste vedúcej na severovýchod. V noci vládla všade iba tma. Kdesi

dolu sa údajne nachádzali nemeckí vojaci. Zvyšok jednotky sa skrýval v ďalších zákopoch a úkrytoch napravo. Teoreticky išlo o hlavnú obrannú líniu. V skutočnosti však bola táto predstava na smiech rovnako ako príjemný spánok. Línia bola taká tenká, že sa pred ňou nenachádzala žiadna prieskumná hliadka a za ňou bolo len niekoľko ťažkých zbraní, v ktorých zostalo už iba zopár nábojov. V okruhu niekoľkých kilometrov nebola kuchyňa, a teda ani možnosť dať si teplé jedlo.

Tento zákop bol siedmy, ktorý Virgil vysekal do zamrznutej zeme a prikryl konármi stromov, odkedy prešli cez Bastogne. Už netúžil kopať ďalšie. Presúvať sa znamenalo vyložiť si na plecيا zbrane a výstroj, všetko odnieť na nové miesto, vykopať ďalšiu jamu, vybudovať ďalší úkryt, a pritom sa spotiť tak, že človeku potom v mínusových teplotách primrzla uniforma na chrbát. Omrzliny pripravili jednotku o viac ľudí ako nepriateľská paľba. Zopár zamrznutých chlapov sa dostalo preč ešte pred obklúčením. Tí, čo to nestihli, už prišli o prsty na rukách aj na nohách a niektorí dokonca aj o ruky a o nohy.

Virgil sa nechcel stať jedným z nich. Vždy pri sebe nosil zviazaný pár náhradných ponožiek, ktoré si zavesil na krk pod uniformu tak, aby mu viseli pod pazuchami. Dúfal, že sa tam vďaka jeho telesnému teplu trochu vysušia a bude ich mať k dispozícii, aby sa vyhol omrzlinám. Okrem toho dúfal, že na zamrznutom poli zbadá Hitlera, ktorý bude mávať bielou vreckovkou a príde sa vzdať Virgilovi Beuellovi osobne. Tesne po tom, ako sa pri ňom pristaví Rita Hayworthová a ponúkne sa, že mu vyfajčí.

„Dal by som si kávu,“ zašepkal Junior.